

Proloog

Ze hoort hier niet.

Ze stormt de achterdeur van het verlaten restaurant uit, struikelt in het donker – de meeste lampen zijn doorgebrand of kapot – en haalt luid rappend adem. Ze rent als een opgeschrikt dier naar de plek waar ze haar auto heeft geparkeerd, zich nauwelijks bewust van wat ze aan het doen is. Op de een of andere manier weet ze het portier open te krijgen. Ze klikt zonder erbij na te denken de gordel vast, keert de auto in twee gierende manoeuvres, scheurt de parkeerplaats af en draait roekeloos de weg op zonder vaart te minderen. Iets bij de rij winkels aan de overkant van de straat trekt haar aandacht – maar ze heeft geen tijd om in zich op te nemen wat ze ziet, want ze is al bij een kruising. Ze rijdt door rood en maakt meer vaart. Ze kan niet nadenken.

Opnieuw een kruising – ze schiet eroverheen. Ze rijdt veel harder dan is toegestaan, maar dat kan haar niet schelen. Ze moet hier weg.

Nog een kruising en nog een rood licht. Er steken al auto's over. Ze stopt niet. Ze scheurt over het kruispunt heen, waarbij ze om een auto die op haar pad komt heen slingert; ze veroorzaakt een verkeerschaos. Achter zich hoort ze piepende remmen en hard getoeter. Het scheelt maar weinig of ze verliest de controle over haar auto. En dan raakt ze inderdaad de controle kwijt – ze beleeft een moment van helderheid, van ongeloof – als ze heftig op de rem trapt en de slippende auto over de stoeprand knalt en met een klap tegen een telefoonpaal botst.

I

Op deze warme augustusavond parkeert Tom Krupp zijn lease-auto – een Lexus – op de oprit van zijn riante woning. Het huis, compleet met dubbele garage, ligt achter een royaal gazon en wordt omkaderd door mooie oude bomen. Rechts van de oprit leidt een pad van flagstones naar de veranda, met een trapje naar een massieve houten deur in het midden van de gevel. Daar rechts naast is een groot raam dat zich over de hele breedte van de woonkamer uitstrekt.

Het huis is gelegen aan een doodlopende straat met een flauwe bocht. De omringende huizen zijn allemaal even fraai en goed onderhouden, en ongeveer vergelijkbaar. De mensen die hier wonen, zijn succesvol en gesetteld; iedereen is een beetje zelfgenoegzaam.

Deze rustige, welvarende buurt in Upstate New York – het gedeelte van de staat ten noorden van New York City – wordt bewoond door veelal werkende stellen met kinderen. Hier lijkt men niets mee te krijgen van de problemen van de grote stad, van de grotere wereld; het is alsof de Amerikaanse droom er gladjes en onverstoorde is blijven voortleven.

Maar het serene decor komt niet overeen met Toms gemoedstoestand. Hij doet de lampen en de motor uit en blijft een ogenblik lang gespannen in het donker zitten. Hij heeft de pest aan zichzelf.

Dan merkt hij tot zijn verwondering op dat de auto van zijn vrouw niet zoals gewoonlijk op de oprit staat. Hij kijkt automatisch op zijn horloge: 21:20. Hij vraagt zich af of hij iets is verge-

ten. *Zou ze vanavond uitgaan?* Hij kan zich niet herinneren dat ze dat heeft gezegd, maar hij heeft het de laatste tijd erg druk gehad – *misschien is ze alleen even weg voor een boodschap en komt ze zo terug.* Ze heeft de lichten aan gelaten – ze geven het huis een aangename gloed.

Hij stapt de auto uit, de zomeravond in – het ruikt naar pas gemaaid gras – en slikt zijn teleurstelling weg. Hij had er erg naar uitgekeken om zijn vrouw te zien. Hij blijft even staan, met zijn hand op het dak van de auto, en werpt een blik over de straat. Dan pakt hij zijn aktetas en jasje van de passagiersstoel en slaat vermoeid het portier dicht. Hij loopt over het pad, gaat het trapje op en doet de deur open. Er klopt iets niet. Hij houdt zijn adem in.

Tom blijft stokstijf stilstaan in de deuropening, met zijn hand op de kruk. Eerst weet hij niet wat hem dwarszit. Dan beseft hij wat het is. De deur zat niet op slot. Dat is op zich niet ongebruikelijk – als hij 's avonds thuiskomt, doet hij meestal gewoon de deur open en loopt zo naar binnen, want Karen is rond die tijd bijna altijd thuis. Maar ze is weggegaan met haar auto en heeft vergeten de deur op slot te doen. Dat is heel vreemd, want zijn vrouw hecht veel belang aan het afsluiten van de deuren. Hij ademt langzaam uit. *Misschien had ze haast en is ze het vergeten.*

Zijn ogen glijden snel door de woonkamer, een serene rechtehoek van lichtgrijs en wit. Het is stil, er is duidelijk niemand thuis. Ze heeft de lampen aan gelaten, dus ze zal zo wel terugkomen. *Misschien is ze even een pak melk gaan halen.* Ze heeft vast een krabbeltje voor hem achtergelaten. Hij gooit de sleutels op het tafeltje naast de voordeur en loopt naar de keuken, aan de achterkant van het huis. Hij heeft honger. Hij vraagt zich af of ze al heeft gegeten of dat ze op hem heeft gewacht.

Het is te zien dat ze met de bereiding van hun avondeten bezig is geweest. De salade is bijna klaar; ze is er halverwege het snijden van een tomaat mee gestopt. Hij kijkt naar de houten snijplank, naar de tomaat en het scherpe mesje dat ernaast ligt. Op

het granieten aanrecht ligt een zak pasta klaar om te worden gekookt; er staat een grote pan water op het roestvrijstalen gasfornuis. Het fornuis staat uit en het water in de pan is koud – hij doopt er een vinger in om het te controleren. Hij kijkt vluchtig naar de koelkast om te checken of er een berichtje voor hem is – er staat niets geschreven op het whiteboard. Hij fronst. Hij haalt zijn mobiel uit zijn broekzak en checkt of er een boodschap van Karen is die hij heeft gemist. Niets. Nu is hij licht geërgerd. Ze had het hem wel even mogen laten weten.

Tom doet de deur van de koelkast open en blijft een minuutje naar de inhoud staan staren. Dan pakt hij een buitenlands biertje en besluit de pasta te gaan maken. Hij is er zeker van dat ze elk moment thuis kan zijn. Hij kijkt rond om na te gaan wat er op is. Ze hebben melk, brood, pastasaus, wijn, parmezaan. Hij loopt naar de wc – er is nog meer dan genoeg toiletpapier. Hij kan niets anders bedenken wat ze dringend nodig zouden kunnen hebben. Terwijl hij wacht tot het water kookt, belt hij haar mobieltje, maar ze neemt niet op.

Een kwartiertje later is de pasta klaar, maar zijn is vrouw er nog steeds niet. Tom schudt de pasta in het vergiet in de gootsteen, draait het pitje onder de pan tomatensaus uit en loopt rusteloos de woonkamer in. Hij is vergeten dat hij honger had. Hij kijkt door het grote raam over het gazon naar de straat erachter. *Waar is ze in godsnaam?* Hij begint zich nu ongerust te maken. Hij belt nog eens haar mobiel en hoort ergens achter zich een zachte trilling. Hij draait zijn hoofd met een ruk naar het geluid toe en ziet haar telefoontje liggen, trillend tegen de leuning van de bank. *Shit. Ze heeft haar telefoon vergeten. Hoe kan hij haar nou bereiken?*

Hij gaat op zoek naar aanwijzingen, zich afvragend waar ze naartoe kan zijn. Boven, in hun slaapkamer, ziet hij tot zijn verbazing haar handtas op haar nachtkastje staan. Hij doet hem open met onhandige vingers, met een vaag schuldgevoel omdat hij in de tas van zijn vrouw zit te rommelen. Dat voelt als een inbreuk op haar privacy. Maar nood breekt wet. Hij gooit de in-

houd midden op hun netjes opgemaakte bed. Haar portefeuille, portemonnee met kleingeld, lippenstift, pen, een pakje papieren zakdoekjes – alles is er. *Ze is dus niet naar de winkel. Misschien is ze een vriendin gaan helpen? Bij een of andere crisis? Maar ze neemt haar portefeuille toch mee als ze met de auto ergens heen gaat? En zou ze hem inmiddels niet hebben gebeld als ze in de gelegenheid was? Ze zou toch iemands telefoon kunnen lenen? Het is niets voor haar om zo onattent te zijn.*

Tom gaat op de rand van het bed zitten, inmiddels een beetje paniekerig. Zijn hart klopt te snel. Er is iets mis. Hij denkt dat hij de politie misschien moet bellen. Hij bedenkt hoe dat zou kunnen gaan. *Mijn vrouw is weggegaan en ik weet niet waar ze is. Ze is vertrokken zonder haar telefoon en portemonnee. Ze is vergeten de deur op slot te doen. Dat is niets voor haar. Ze zullen hem waarschijnlijk niet serieus nemen, aangezien ze nog maar zo kortgeleden verdwenen is. Hij heeft niets gezien wat wijst op een worsteling. Alles staat op zijn plaats.*

Plotseling staat hij op van het bed en doorzoekt haastig het hele huis. Maar hij treft niets alarmerends aan – geen telefoon van de haak, geen kapot raam, geen veeg bloed op de vloer. Toch haalt hij gespannen adem, alsof er wel degelijk iets mis is.

Hij aarzelt. Misschien zal de politie denken dat ze ruzie hebben gehad. Het maakt vast niet uit als hij hun vertelt dat er geen ruzie is geweest, dat ze bijna nooit ruziemaken. Dat hun huwelijk bijna perfect is.

In plaats van de politie te bellen rent hij terug de keuken in, waar Karen een lijst telefoonnummers bewaart, en begint hij haar vriendinnen te bellen, één voor één.

Met een blik op het wrak schudt politieagent Kirton berustend zijn hoofd. Mensen en auto's. Hij heeft dingen gezien waar hij ter plekke van moest overgeven. Zo erg was het nu niet.

Het slachtoffer, een vrouw, waarschijnlijk begin dertig, had geen identiteitsbewijs bij zich. Geen portefeuille, geen portemonnee. Maar het kentekenbewijs en de verzekeringspapieren lagen in

het dashboardkastje. De auto is eigendom van ene Karen Krupp, adres Dogwood Drive 24. Ze heeft wel wat uit te leggen. En krijgt de nodige aanklachten aan de broek. Vooralsnog is ze met de ambulance naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht.

Voor zover hij kan nagaan, en volgens getuigen, had ze met een rotgang gereden. Ze had een rood licht genegeerd en was met de rode Honda Civic tegen een telefoonpaal geknald nadat ze de controle over het voertuig had verloren. Het is een wonder dat er niemand anders gewond is geraakt.

Ze zal wel high zijn geweest, denkt Kirton bij zichzelf. Ze zouden een bloedtest bij haar afnemen.

Hij vraagt zich af of de auto gestolen was. Dat is eenvoudig uit te zoeken.

Het punt is dat de bestuurster er niet uitzag als een autodief of een drugsverslaafde. Ze zag eruit als een keurige, beschaafde vrouw. Voor zover hij dat door al het bloed heen kon zien.

Tom Krupp heeft de mensen gebeld van wie hij weet dat Karen ze het vaakst ziet. Omdat ze niet weten waar ze kan zijn, wacht hij niet langer. Hij belt de politie.

Zijn hand trilt als hij de telefoon weer oppakt. Hij is misselijk van angst.

Er komt een stem aan de lijn: '911. Wat kan ik voor u doen?'

Als hij de deur opent en de agent ziet staan, met een strak gezicht, weet Tom dat er iets heel ergs is gebeurd. Hij voelt zich meteen hondsberoerd.

'Ik ben agent Fleming,' zegt de politieman, en hij laat zijn penning zien. 'Mag ik binnenkomen?' vraagt hij beleefd, met kalme stem.

'Hoe bent u hier zo snel gekomen?' zegt Tom verward. 'Ik heb nog maar een paar minuten geleden 911 gebeld.' Hij heeft het gevoel dat hij in een shock zou kunnen raken.

'Ik ben hier niet vanwege een telefoontje van uw kant,' zegt de agent.

Tom neemt hem mee naar de woonkamer en zijgt neer op de grote witte bank alsof zijn benen het hebben begeven. Hij durft de agent niet aan te kijken. Hij wil het moment van de waarheid zo lang mogelijk uitstellen.

Maar dat moment is gekomen. Hij merkt dat hij nauwelijks kan ademen.

‘Doe uw hoofd maar even omlaag,’ zegt agent Fleming vriendelijk, en hij legt zijn hand op Toms schouder.

Tom brengt zijn hoofd naar beneden, naar zijn schoot; hij heeft het gevoel dat hij gaat flauwvallen. Hij is bang dat zijn wereld ineens zal storten. Een ogenblik later kijkt hij op; hij heeft geen idee wat er nu op hem af zal komen, maar hij weet dat het niet veel goeds kan zijn.